

Strontje

Op de dokterspraktijk in Amsterdam West is geen dag hetzelfde. Komt dat door dat er zoveel verschillende ziekten zijn? Of ligt het aan iets heel anders?

Myrte gaat op onderzoek uit en probeert het te verklaren.

Hygiëne werd vroeger bij ons thuis een zwaar overschat begrip bevonden. Sterker nog, we waren viespeuken. De befaamde vijfseconderegel rekten wij flink op. Ik at en eet nog steeds zonder aarzelen van de vloer. Een vader (arts!) die daarbij riep: ‘Zand schuurt de maag’ zette daar ook niet bepaald een rem op. Smetvrees is daarom een begrip dat absoluut niet op mij van toepassing is. Er zijn mensen in mijn omgeving die zich menen te herinneren dat ik kauwgom van de stoep at. Zelf heb ik dat verdrongen, maar het kan best kloppen. Het heeft me hoe dan ook geen kwaad gedaan. Ik heb er een sterke maag en een goed getraind afweersysteem aan overgehouden.

Mijn eigen kroost heb ik ook aan een bacterierijke opvoeding blootgesteld. Essentieel daarbij is geregeld crèchebezoek. Want, zoals bekend, er is geen beter trainingskamp voor je afweersysteem dan de crèche. Er is altijd ten minste één kind met een enorme loopneus. Het kost bacteriën geen enkele moeite om over te springen op een andere gastheer of -vrouw, want al dat gesnotter, genies en gehoest veroorzaakt een constante luchtvochtigheid waardoor aerosolen van diverse pluimage zich aandienen als geavanceerd vervoersmiddel voor optimale verspreiding. Mijn kroost is er sterker van geworden – en ik ook.

Mijn verbazing was dan ook groot toen ik juist in deze coronaperiode, waarin ieder weldenkend mens meters afstand houdt of zich achter mondkapjes verschanst, een hordeolum van jewelste

opliep. In de volksmond heet zo’n ding een strontje en het geven van behandeladviezen behoort tot de meer bescheiden taken van de doktersassistente. ‘Natte, warme kompressen. Tien tot 15 minuten meerdere keren per dag, gedurende ruim tien dagen. Met het zacht worden van uw huid kan het puistje makkelijker openbreken en sneller genezen.’ Afgerond met de waarschuwendende woorden: ‘Een strontje ontstaat meestal bij een lage weerstand en is besmettelijk. Nog vaker handen wassen dus, vooral als u het strontje hebt aangeraakt. Als de klachten zich verergeren of als het niet binnen twee weken over is, bel ons dan weer.’ Met het besef dat ik minder vaak in mijn ogen moest wrijven, greep ik direct naar de antibiotica druppels. Ik was benieuwd of het, tegen alle goedbedoelende doktersassistenteopvattingen in, daarmee sneller verholpen was. Want zo ongeduldig ben ik dan ook wel weer. En ik kon mijn verminderde weerstand niet plaatsen en neigde een beetje naar de theorieën over coronabeschermende middelen die afbreuk doen aan de weerbaarheid van mensen. Tot ik me herinnerde dat een van de huisartsen met wie ik werk uitlegde hoe op latere leeftijd soms hooikoorts kan ontstaan. Ook als je als kind nooit last had van welke pol dan ook. Door ouderdom, zei ze, valt je weerstand langzaam maar zeker weg, het is een soort slijtage die in je hele systeem optreedt. Zou dat ook de oorzaak van mijn strontje zijn? Ben ik gewoon stokoud aan het worden?